

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.188/2012/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év március hó 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A nagyobb értékre, üzletszerűen elkövetett lopás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. év május hó 15. napján kelt 1.B.404/2012/4. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott befolyással üzérkedés büntettként értékelt cselekményét csalás büntettként (Btk.318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c./ pont, (4) bekezdés b./ pont) minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 6.000,- (hatezer) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2012. év május hó 15. napján kihirdetett 1.B.404/2012/4. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat 2 rb. lopás büntettként [Btk.316.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c./ pont és (5) bekezdés b./ pont] és befolyással üzérkedés büntettként [Btk.256.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés b./ pont], amiért őt, mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - 3 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt tárgyakról is akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és egy részüket a sértettnek kiadta, míg másokat az iratoknál rendelt kezelni.

A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, a vádlott a büntetés enyhítéséért, a védő a befolyással üzérkedés büntettének téves minősítése és a büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2012. év május hó 25. napján kelt BF.663/2012/1. számú átiratában a védő téves minősítés miatt bejelentett fellebbezését alaposnak tartotta, ugyanakkor a büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget.

Átiratában kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A tárgyalás anyagává tette és értékelési körébe vonta valamennyi bizonyítékot, amely a vádlott büntetőjogi felelősségéről való döntéshez szükséges volt. Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű és a logika szabályainak is mindenben megfelelő mérlegeléssel megalapozottan állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében meghatározott hibáktól és hiányosságoktól, így az a másodfokú eljárásban is irányadó. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, ugyanakkor tévedett a történeti tényállás 2. pontjában rögzített vádlotti magatartás büntetőjogi minősítése során, amikor a vádlott bűnösségét befolyással üzérkedés büntettében állapította meg.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség e körben rámutatott, hogy az elkövetési magatartás nem foglalta magában a jogtalan előny kérését, a nem létező, színlelt befolyás érvényesítését. A cselekmény azt a célt szolgálta, hogy a vádlott jogtalan haszonra tegyen szert, ezért a vádlottnak a fenti magatartása a csalás törvényi tényállását valósította meg, nem sértette a közélet tisztaságát. A vádlott nem a csalással a specialitás viszonyában álló befolyással üzérkedés büntettét, hanem a csalás törvényi tényállását merítette ki. A csalásnál a célzat az irányadó, vesztegetésre utalásra a tényállásból nem lehet következtetést vonni. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott befolyással üzérkedés büntettéként értékelt cselekményét a Btk.318.§ (1) bekezdésében meghatározott, a (2) bekezdés II. fordulatának c./ pontjára figyelemmel, a (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő üzletszerűen elkövetett csalás büntettének minősítse.

A büntetés kiszabása során értékelt alanyi és tárgyi tényezőket a főügyészség álláspontja szerint helyesen vette számba az elsőfokú bíróság és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. Indítványozta, hogy további súlyosító körülményként értékelje az ítéletábra, hogy az 1. sz. sértett sérelmére elkövetett lopásnál a vádlott lopott kulcsot használt. Összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a többszörös visszaeső vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel és az általa elkövetett cselekmények tárgyi súlyával, ezért a büntetés enyhítése nem indokolt.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a vádlott védője a fellebbezését változatlanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság elsősorban a vádlott bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomásaira, valamint az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra alapozva állapította meg a történeti tényállást. Enyhítő körülményként indítványozta értékelni a beismerő vallomáson túlmenően a sértettek megbocsátását, továbbá, hogy az okozott kár részben megtérült. Ismét aláhúzta, hogy a vádlott magatartása haszonszerzésre irányult, 2. sz. sértett vonatkozásában is, és cselekvősége nem merítette ki a befolyással üzérkedés tényállását. A vádlott szándéka a sértett megtévesztésével kizárólag haszonszerzésre irányult. Mindezek alapján maga is az ítélet minősítésének megváltoztatását, egyebekben pedig a kiszabott büntetés enyhítését szorgalmazta.

A vádlottnak és védőjének perorvoslata kizárólag a bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló részérben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a Be-ben előírt figyelmeztetések elhangzottak, a perbeli felek maradéktalanul gyakorolhatták az eljárási törvényben biztosított jogaikat. A vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából releváns tényeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta. A vádlott bűnösségét a vádlott beismerő vallomására, 1. sz. és 2. sértettek vallomásaira, továbbá az egyéb okirati bizonyítékokra alapozva állapította meg. Az így rögzített tényállás megalapozott, az mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ekként a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottnak a történeti tényállás 2. pontjában rögzített cselekvőségét befolyással üzérkedés büntettének minősítette.

Az irányadó történeti tényállás lényege szerint a vádlott ugyanabban az időszakban - egymáshoz közel eső időpontokban -, amikor meglopta a barátnőjét 2. sz. sértettet, illetve annak édesanyját 1. sz. sértettnek is, 1. sz. sértettnek azt állította saját magáról, hogy a Civil Hírszerzés nevű szervezetnél dolgozik, amelynek a székhelye a rendőrség Teve utcai központi épületében van. A sértett megtévesztése érdekében egy fényképes igazolványt is mutatott neki. Ezzel összefüggésben azt állította 2. sz. sértettnek, ha ad neki 90.000.- forintot, akkor olyan parkolási engedélyt szerez neki, amellyel egy évig minden fizető parkolóban ingyenesen parkolhat.

A fenti történeti tényállás alapján az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában (elsőfokú ítélet 5. oldal (6) és (7) bekezdései) arra a következtetésre jutott, hogy

avádlott hivatalos személynek adta ki magát 2. sz. sértett előtt és az 1. sz. sértett számára azt a látszatot keltette, hogy kapcsolatai révén előnyhöz tudja juttatni őt.

Az elsőfokú bíróság e körben helytelen következtetésre jutott, már csak az alapján is, amit egyébként a történeti tényállásban irathűen rögzített. Ugyanis az irányadó történeti tényállás semmiféle olyan megállapítást nem tartalmaz, amely arról szól, hogy a vádlott bármilyen - akár létező, vagy akár nem létező - hivatalos személlyel fennálló kapcsolatára hivatkozva kérte a 90.000.- forintot 2. sz. sértettől. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a vádlott és a sértett vallomása alapján, hogy a vádlott önmagát a Civil Hírszerzés nevű - a valóságban egyébként nem létező - szervezet dolgozójaként tüntette fel, ugyanakkor azonban soha nem állította azt, hogy a rendőrségnél olyan kapcsolatai vannak, amelyekkel a parkolást el tudja intézni. A bizonyítékokkal összhangban tényszerűen és irathűen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a 90.000.- forint elkérésekor mindössze azt állította, hogy *lehetősége van olyan parkolási engedélyt szerezni, amellyel a fizető övezetben ingyen parkolhat.*

A helyesen megállapított történeti tényállásból tehát nem vonható le olyan következtetés, hogy a vádlott arra hivatkozott volna 2. sz. sértett előtt, hogy hivatalos személyt befolyásol.

Az elsőfokú bíróság a vádlott a bűnösségét a Btk.256.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b./ pontja szerint minősülő befolyással üzérkedés büntetében mondta ki, azaz azt látta megállapíthatónak, hogy a vádlott hivatalos személynek adta ki magát.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez utóbbi megállapítás helytálló, ugyanakkor azonban azért nincs jelentősége, mert a korábban kifejtettek szerint a vádlott semmilyen hivatalos személy befolyásolására nem hivatkozott a sértett előtt, hanem magatartása mindössze 2. sz. sértett megtévesztésére irányult, mégpedig abból a célból, hogy tőle pénzt csaljon ki.

A vádlottnak ez a magatartása egyébiránt tökéletesen illeszkedik abba a cselekménysorozatba, amit a vádbeli időszakban a két sértett sérelmére elkövetett különböző vagyon elleni bűncselekmények megvalósítása során.

Az elkövetési magatartás tehát nem foglalta magában sem a jogtalan előny kérését, sem pedig a nem létező, színlelt befolyás érvényesítését.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a vádlott második tényállási pontban rögzített cselekményét csalás büntetnének [Btk.318.§ (1) bekezdés II. fordulat c./ pont, (4) bekezdés b./ pont] minősítette.

A vádlott korábbi elítéléseire, valamint a jelen ítéletben megállapított további két vagyon elleni bűncselekmény elkövetési módjára, körülményeire, időpontjaira

figyelemmel kétség sem férhet hozzá, hogy a vádlott a csalás büntettének értékelt cselekményét is üzletszerűen követte el a Btk.137.§ 9. pontja értelmében.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság a vádlott javára szóló enyhítő és a terhére értékelendő súlyosító körülményeket hiánytalanul vette számba, azokat súlyuknak megfelelően értékelte és olyan tett arányos büntetést szabott ki a vádlottal szemben, amely megfelelően egyéniesített és kellőképpen szolgálja a Btk.37.§-ában generál- és speciál preventív büntetési célokat.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a büntetés enyhítésére nem látott alapot a többszörös visszaeső vádlottal szemben.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései mindenben megfeleltek a hatályos büntető anyagi- és eljárásjogi szabályoknak.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Fővárosi Ítéltábla l.r. vadlottatkötelezte a Be.381.§ (1) bekezdésének a felhívásával.

Budapest, 2013. év március hó 26. napján

. Lassó Gábor s.k.

Németh Nándor s.k..

Fatalin Judit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 1.B.404/2012/4. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.188/2012/9. számú ítéletében írt változtatással a 2013. év március hó 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható!

Budapest, 2013. év március hó 26. napján

. Lassó Gábor s.k.

a tanács elnöke